
УДК 349.2

<https://doi.org/10.34142/23121661.2025.41.29>

orcid.org/0000-0002-5278-4324

© Сапітон Д.В., 2025

Д. В. Сапітон

**ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДОГОВОРІВ
ПРО НЕРОЗГОЛОШЕННЯ ТА
НЕКОНКУРЕНЦІЮ В КОНТЕКСТІ РЕЖИМУ
ДІЯ СІТІ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ**

D. Sapiton

**LEGAL REGULATION OF NON-
DISCLOSURE AND NON-COMPETITION
AGREEMENTS IN THE CONTEXT OF THE
NETWORK ACTION REGIME: PROBLEMS
AND PROSPECTS**

Анотація. У статті представлено порівняльно-правовий аналіз договорів про нерозголошення (Non-Disclosure Agreements, NDA) та договорів про неконкуренцію (Non-Compete Agreements, NCA) у межах правового режиму «Дія Сіті» в Україні. Досліджуються особливості цих договорів, їх правова природа, істотні умови, ключові відмінності та схожості. Особливу увагу приділено практичним аспектам укладання та виконання таких договорів, включаючи обмеження, які накладаються на сторони, а також ризики, пов'язані з їх застосуванням.

Договори NDA спрямовані переважно на забезпечення конфіденційності інформації, захист комерційної таємниці та охорону чутливих бізнес-даних. У той час договори NCA розроблені для запобігання конкурентній діяльності з боку працівників або підрядників, обмежуючи їх від участі у схожих бізнес-операціях під час або після закінчення договірних відносин. У статті підкреслюється важливість таких договорів для забезпечення балансу інтересів між роботодавцями та працівниками, особливо в інноваційних та висококонкурентних галузях.

Детальний аналіз положень Закону України «Про стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні» виявив специфічні вимоги до NDA та NCA у межах правового режиму Дія Сіті. До них відносяться обов'язкові положення щодо форми договорів, строків їх дії та компенсаційних механізмів за дотримання обмежувальних умов. Особливу увагу приділено питанням забезпечення виконання таких договорів за українським законодавством, включаючи виклики судової практики, пов'язані з їх трактуванням і застосуванням.

У ході дослідження ідентифіковано низку критичних питань у правовому регулюванні NDA та NCA. Серед них – можливість зловживання з боку роботодавців, дисбаланс у правовідносинах сторін та неоднозначність окремих законодавчих і договірних положень. Висновки статті вказують на необхідність вдосконалення регуляторних механізмів для

підвищення правової визначеності та справедливості таких договорів. Запропоновано законодавчі зміни, спрямовані на посилення захисту прав працівників і забезпечення конкурентоспроможності та привабливості резидентів Дія Сіті для інвесторів і розвитку.

Ключові слова: трудове право, право на працю, суб'єкти трудового права, суб'єкти цифрової економіки, правовий режим Дія Сіті, трудовий договір, трудовий контракт, гіг - контракт, гіг - спеціаліст, гарантії працівників, інтеграція трудового права.

Abstract. This article presents a comparative legal analysis of Non-Disclosure Agreements (NDAs) and Non-Compete Agreements (NCAs) within the framework of the legal regime of Diya City in Ukraine. The study examines the features of these agreements, their legal nature, essential conditions, key differences, and similarities. Special attention is given to the practical aspects of drafting and executing such agreements, including the limitations imposed on the parties and the risks associated with their application.

NDAs are primarily aimed at ensuring the confidentiality of information, safeguarding trade secrets, and protecting sensitive business data. In contrast, NCAs are designed to prevent competitive activities by employees or contractors, restricting them from engaging in similar business operations during or after the contractual relationship. The article highlights the significance of these agreements in maintaining a balance of interests between employers and employees, especially in innovative and highly competitive industries.

A detailed analysis of the provisions of the Law of Ukraine "On Stimulating the Development of the Digital Economy in Ukraine" has revealed specific requirements for NDAs and NCAs within the Diya City legal framework. These include mandatory provisions on the form of agreements, timeframes, and compensatory measures for compliance with restrictive clauses. Particular emphasis is placed on the enforceability of such agreements under Ukrainian law, including the challenges in judicial practice regarding their interpretation and implementation.

The study identifies several critical issues in the legal regulation of NDAs and NCAs. Among them are the potential for misuse by employers, the imbalance of power between contracting parties, and ambiguities in legislative and contractual provisions. The findings point to the need for improvements in regulatory mechanisms to enhance the legal certainty and fairness of such agreements. The article proposes legislative amendments aimed at strengthening the protection of employee rights while ensuring the competitiveness and attractiveness of Diya City residents for investment and growth.

Keywords: labour law, right to work, subjects of labour law, subjects of the digital economy, legal regime of Diya City, employment agreement, employment contract, gig contract, gig specialist, employee guarantees, integration of labour law.

Постановка проблеми. З метою забезпечити баланс між тим щоб бізнес був відкритий для розвитку та співпраці і необхідністю у захисті важливих активів від впливу зовнішніх ризиків та недобросовісної конкуренції було створено такі інструменти як – договір про нерозголошення (також відомий як Non-Disclosure Agreement, NDA) та договір про утримання від вчинення конкурентних дій (також відомий як Non-Compete Agreement, NCA).

З прийняттям Закону України «Про стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні» (далі – Закон) у вітчизняному законодавстві також було введено в регулярну юридичну практику застосування договорів про нерозголошення та договорів про утримання від вчинення конкурентних дій.

Резиденти Дія Сіті тепер можуть активно використовувати договірні механізми для забезпечення своєї конкурентоспроможності та захисту інтелектуальних активів.

Між цими видами договорів існують суттєві правові та практичні відмінності, які можуть викликати труднощі у їх правильному застосуванні та тлумаченні. Наразі немає єдиного підходу до регулювання таких угод на міжнародному рівні, а правові системи різних країн пропонують різні способи вирішення проблем, пов'язаних із захистом конфіденційної інформації та обмеженням конкуренції.

Це створює необхідність у проведенні порівняльного правового аналізу цих двох типів договорів з метою виявлення їх особливостей, спільних та відмінних рис, а також визначення правових ризиків, пов'язаних із їх застосуванням.

Аналіз останніх досліджень. М.В. Гура досліджував питання визначення правової характеристики договору про нерозголошення конфіденційної інформації за такими критеріями як кількість сторін, оплатність, форма вираження волі сторін, рівень завершеності, момент укладення договору.

О.С. Філюк здійснила правовий аналіз договорів про нерозголошення комерційної інформації в контексті трудових відносин.

О.Р. Огоновський досліджував питання визначення кола обов'язків конфіденціала за договором про нерозголошення.

М.О. Пижова досліджувала питання забезпечення балансу прав роботодавців та прав працівників у контексті встановлення умови про неконкуренцію.

В.Ф.Піддубна, О.А. Явор, О.О. Рубан дослідили питання правової природи і особливості укладення договорів про неконкуренцію, як одного з різновидів зобов'язань з негативним змістом.

М.М. Шумило здійснив аналіз правової природи договору про неконкуренцію, обґрунтував необхідність застосування такої конструкції для врегулювання окремих відносин у сфері праці. Зауважив про необхідність відмови від моновідповідальності за порушення умов договору про неконкуренцію.

Джейсон Сокін, Аарон Соджорнер, Еван Старр дослідили питання щодо негативних зовнішніх ефектів, які створюють NDA з широкими положеннями.

Найбільш ґрунтовним на сьогодні є дослідження Камілли А. Хрді та Крістофера Б. Сімана які дослідили питання договорів про конфіденційність які виходять за межі комерційної таємниці, правовий режим таких угод, механізми регулювання положень про конфіденційність.

Мета статті. Метою наукової статті є здійснення порівняльного аналізу договорів про нерозголошення та договорів про утримання від вчинення конкурентних дій у контексті правового режиму Дія Сіті, виявлення основних ризиків і проблем, пов'язаних із їх застосуванням, а також розробка пропозицій

щодо вдосконалення законодавчого регулювання та забезпечення правового балансу між інтересами роботодавців і працівників.

Виклад основного матеріалу. Статтею 27 Закону передбачено, що за договором про утримання від вчинення конкурентних дій фахівець має утримуватися від вчинення конкурентних дій щодо резидента Дія Сіті, при цьому такий договір характеризується відплатністю та має бути письмовим [1].

Необхідно зазначити, що «фахівцем» пункт 15 частини 1 статті 1 Закону визначає працівника або гіг-спеціаліста резидента Дія Сіті, а також фізичну особу (фізичну особу – підприємця) залучену резидентом Дія Сіті на підставі іншого цивільно-правового чи господарсько-правового договору про виконання робіт або надання послуг у межах таких видів діяльності які передбачені Законом [1].

При цьому істотними умовами договору про утримання фахівцем від вчинення конкурентних дій щодо резидента Дія Сіті є:

1) строк зобов'язання щодо утримання від вчинення конкурентних дій – настання його припинення має відбутися не пізніше спливу дванадцяти місяців з дня припинення трудових – для працівника, цивільно-правових – для гіг-спеціаліста, цивільно-правових чи господарсько-правових відносин для фізичної особи (фізичної особи – підприємця) залученої на підставі не гіг-контракту відповідно;

2) територія дії зобов'язання;

3) вичерпний перелік видів діяльності, що вважаються конкуруючою діяльністю, та/або осіб, які здійснюють конкуруючу діяльність;

4) матеріальні блага, які фахівець отримує у відплату за зобов'язання утримуватися від вчинення конкурентних дій.

Важливо, що Закон встановив положення згідно якого договір є нікчемним – у разі не дотримання вимог щодо суб'єктного складу, щодо предмета договору, щодо ціни договору та щодо форми договору. Так, договір може бути лише між Резидентом Дія Сіті та фахівцем, має бути укладений саме щодо зобов'язання фахівця не здійснювати конкурентні дії щодо резидента, має бути відплатним та укладений в письмовій формі.

Стаття 26 Закону визначає, що згідно договору про нерозголошення фахівець або інша особа зобов'язується не розголошувати комерційну таємницю та/або іншу конфіденційну інформацію резидента Дія Сіті або стосовно резидента Дія Сіті [1].

Для договору про нерозголошення також передбачено письмову форму його укладення, він може бути як платним так і безвідплатним та може передбачати виплату компенсації у разі його порушення.

Так, Закон визначає наступні істотні умови договору про нерозголошення:

1) строк зобов'язання, протягом якого фахівець або інша особа має не розголошувати інформацію з обмеженим доступом резидента Дія Сіті або стосовно резидента Дія Сіті;

2) визначення інформації, на яку поширюється зобов'язання про нерозголошення.

Також у даній статті встановлено застереження щодо непоширення положень законодавства про працю до даного виду договору.

Порівнюючи між собою договори: про не розголошення та про не конкуренцію можна виділити наступні схожі та розбіжні риси.

Форма договору. Обидва види договору мають укладатись у письмовій формі.

Предмет договору. Предметом договору про неконкуренцію є обмеження на участь фахівця у конкурентній діяльності. Предметом договору про нерозголошення є обмеження у розголошенні третім особам конфіденційної інформації.

Однак потрібно враховувати, що дані види договорів, як в ІТ-галузі так і інших галузях, де замовниками або підрядниками є іноземний елемент, використовувались й до прийняття Закону. Умови в них викладались з урахуванням сталої іноземної практики, яка може не співпадати з тими ідеями подальшого правозастосування на які розраховував вітчизняний законодавець.

Огоновський О. Р. головним обов'язком конфіденціала визначає забезпечення конфіденційності отриманих відомостей, інші обов'язки конфіденціала є похідними від основного зобов'язання та не є обов'язковими складовими договору про нерозголошення [2, с. 215–216].

У свою чергу Філюк О.С. наголошує на тому, що основна мета договорів про нерозголошення полягає у тому щоб заборонити такі дії як розголошення, передача і використання конфіденційної інформації [3, с. 248].

Як зазначають Джейсон Сокін, Аарон Соджорнер, Еван Старр договори про нерозголошення «NDA» також називають контрактами про мовчання, положеннями про кляп, контрактами про приховування, договорами про конфіденційність [4, с. 1].

При цьому Камілла А. Хрді та Крістофер Б. Сіман вказують, що договір про конфіденційність часто називають «договором про нерозголошення» або «NDA». Використання такої дефініції вводить в оману, оскільки вона передбачає, що «нерозголошення» є єдиним обмеженням. Насправді, угоди про конфіденційність зазвичай містять дві основні заборони: по-перше це не розголошувати інформацію іншим особам і по-друге це не використовувати інформацію від свого імені або від імені будь-кого іншого, окрім свого колишнього роботодавця (683) [5, с. 683].

Погоджуємося з думкою автора про те, що термін «угода про конфіденційність» набагато точніше описує зобов'язання, які виникають у зв'язку із укладанням такого договору. Вони запобігають як розголошенню так і використанню захищеної інформації.

Сторони договору. Обидва види договорів передбачають, що стороною на користь якої встановлюються обмеження є резидент Дія Сіті. Однак коло осіб які можуть бути стороною яка бере на себе зобов'язання щодо обмеження у цих договорах - різне.

Договір про нерозголошення передбачає що зобов'язання щодо обмеження на себе може брати як фахівець так і інша особа. У договорі про неконкуренцію таке зобов'язання може взяти лише фахівець.

Шумило М.М. зазначає про можливість укласти договір про неконкуренцію до початку виникнення трудових відносин, за наявності трудового договору а також в момент припинення трудових відносин [6, с. 256]. У контексті правового режиму Дія Сіті – не можемо повністю погодитись з автором враховуючи наступне.

Системно аналізуючи положення пункту 15 частини 1 статті 1 Закону де визначено поняття «фахівець» та статті 27 Закону – логічно припустити, що договір про неконкуренцію укладається лише після підписання трудового договору (контракту), гіг-контракту або цивільно-правового чи господарсько-правового договору про виконання робіт (надання послуг). Адже без укладання одного із останніх, особа, яка лише тільки планує бути фахівцем у розумінні Закону, не має можливості бути стороною договору про неконкуренцію. Такий договір укладений з резидентом Дія Сіті до основної угоди: трудового- або гіг-контракту, цивільно-правової угоди – для фізичних осіб підприємців – буде вважатися нікчемним в силу прямої вказівки у Законі.

Однак, резидент Дія Сіті при оформленні фахівця на роботу може надати договір про неконкуренцію для підписання стороні разом з трудовим контрактом або гіг-контрактом, що нівелює гарантії передбачені у статті 28 Закону де зазначається, що відмова від укладення договору про утримання від вчинення конкурентних дій не може бути підставою для припинення трудового договору (контракту) чи гіг-контракту.

Ціна договору. Договір про нерозголошення може бути безвідплатним та може передбачати виплату компенсації у разі його укладення. Формулюючи дане положення законодавець, використовуючи диспозитивний метод правового регулювання, надає можливість сторонам вирішувати на власний розсуд питання відплатності договору.

Дійсно, резидент Дія Сіті питання оплати може вирішити у трудовому договорі або гіг-контракті, однак, не зрозуміло навіщо було надано можливість на розсуд сторін вирішувати питання виплати компенсації, адже загроза

майнової відповідальності є ефективним інструментом забезпечення виконання зобов'язання.

Гура М.В. пояснює це тим, що договір про нерозголошення конфіденційної інформації укладається як частина трудових або господарських правовідносин, він формалізує додаткові обов'язки та умови настання компенсаторних відносин але не регулює умови притягнення до відповідальності за неналежне виконання договору у якому визначено основні правовідносини, при цьому наявність положення про компенсацію у договорі про нерозголошення не робить їх оплатними [7, с. 99].

У свою чергу договір про неконкуренцію є завжди відплатним.

Строк договірної зобов'язання. Договір про нерозголошення передбачає строк зобов'язання як істотну умову договору, однак Закон не встановлює граничної межі цього строку на відміну від договору про неконкуренцію де передбачено, що припинення такого строку не повинно бути пізніше спливу дванадцяти місяців з дня припинення відповідних правовідносин між фахівцем і резидентом Дія Сіті.

Правова природа договору. Угоди про конфіденційність, укладені між роботодавцями та працівниками, а також між роботодавцями та окремими працівниками у відносинах з незалежними підрядниками вважаються «односторонніми» угодами про конфіденційність, оскільки інформація, як правило, розкривається лише в одному напрямку - від роботодавця до працівника. На противагу цьому, «взаємні» угоди про конфіденційність між складними компаніями – іноді їх називають угодами «бізнес-бізнес» або «B2B» - передбачають обмін цінною інформацією між обома сторонами, і обидві сторони, як правило, є представлені незалежним юридичним радником.

Угоди про конфіденційність у сфері зайнятості, як правило, укладаються в атмосфері нерівних переговорних можливостей, а положення про конфіденційність, що з'являються, як правило, є більш сприятливими для роботодавців, ніж угоди, що укладаються між підприємствами. Зобов'язання покладаються на фізичних, а не на юридичних осіб [5, с. 682–683].

Як зазначає Гура М.В. договори про нерозголошення конфіденційної інформації пов'язані з господарською діяльністю і укладаються як зі суб'єктами господарювання так і з найманими працівниками [7, с. 97].

Законодавцем визначено, що на договір про нерозголошення укладений із працівником резидента не поширюється законодавство про працю. Пряме зазначення щодо виключення дії законодавства про працю до договору про нерозголошення і відсутність аналогічного положення в Законі щодо договору про неконкуренцію дають нам підстави вважати що позиція Піддубної В.Ф., Явор О.А. та Рубан О.О. про те, що останній є виключно зобов'язанням з негативним змістом та не має подвійної - трудо-правової та цивільно-правової

природи через відсутність правового інструментарію є досить дискусійною [8, с. 288].

Формулювання припису таким чином щодо договору про нерозголошення і відсутність такого формулювання щодо договору про неконкуренцію з працівником дає можливість припускати, що на останній може поширюватись дія законодавства про працю.

Піддубна В.Ф., Явор О.А. та Рубан О.О. зазначають, що за договором про неконкуренцію боржник має утримуватися від здійснення діяльності яка є подібною до діяльності юридичної особи, працівником якої він був, не створювати юридичну особу з таким самим або схожим предметом діяльності, а також не розголошувати конфіденційну інформацію [8, с. 288]. Шумило О.О. вразовуючи специфіку трудової функції працівника, пропонує посилювати договір про неконкуренцію положенням про нерозголошення (258) [6, с. 258].

У зв'язку з тим, що для договору про неконкуренцію перелік конкурентних дій є невичерпним, ідею щодо посилення договору про неконкуренцію положенням про нерозголошення може бути реалізовано шляхом викладення останнього у такому переліку. Існуюча конструкція нормативно-правового припису дає теоретичну можливість додати положення, от як наприклад «пряме або опосередковане сприяння третім особам щодо: укладення ними трудових договорів (контрактів), гіг-контрактів або інших цивільно-правових чи господарсько-правових договорів з іншими особами, які здійснюють діяльність, аналогічну діяльності такого резидента Дія Сіті; здійснення конкуруючої діяльності як фізичної особи – підприємця; володіння прямо чи опосередковано часткою в іншій юридичній особі, яка здійснює конкуруючу діяльність; обіймання посади члена органу управління іншої юридичної особи, яка здійснює конкуруючу діяльність». Сприяння у такому випадку може бути здійснено шляхом надання третім особам інформації яка є конфіденційною.

Раніше у юридичній практиці в США була сформована стратегія яка полягала в тому, щоб подати два позови - позов про захист комерційної таємниці та позов про порушення контракту на підставі звичайної угоди про конфіденційність, яку працівник підписав при вступі на роботу. У результаті, навіть якщо суд прямо визнає відсутність комерційної таємниці, він все одно може визнати працівника відповідальним за порушення контракту (685) [5, с. 685].

Схожа ситуація може скластись і у вітчизняній практиці адже резидент Дія Сіті у договорі про неконкуренцію може дублювати положення про розголошення конфіденційної інформації, маскуючи його як конкурентну дію щодо прямого або опосередкованого сприяння третім особам.

Як зазначають Камілла А. Хрді та Крістофер Б. Сіман багато угод про конфіденційність є майже такими ж обмежувальними, як і договори про некон-

куренцію. Вони забороняють як використання, так і розголошення. Багато з них охоплюють загальнодоступну або загальновідому інформацію. Більшість з них передбачають судові заборони у разі порушення. Майже половина передбачає оплату гонорарів адвокатів та інших витрат. І на відміну від більшості угод про неконкурентність, вони майже ніколи не мають географічних або часових обмежень (724) [5, с. 724].

Вважаємо, що через відсутність належного правового регулювання у вітчизняній практиці також може скластися ситуація за якої у договорах про нерозголошення також можуть викладатись занадто широкі умови про нерозголошення які по своїй суті можна вважати обмеженням конкуренції.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямку. В умовах розвитку цифрової економіки договір про нерозголошення та договір про утримання від вчинення конкурентних дій є необхідними інструментами.

Правовий режим Дія Сіті передбачає оплату праці фахівців вищу за середню по країні і враховуючи актуальну економічну ситуацію, а також той факт що правовий режим Дія Сіті запрацював відносно недавно – відсутня судова практика з даних питань.

Однак, досвід правозастосування даного виду договорів у інших країнах дає підстави вважати, що у майбутньому в рамках правового режиму Дія Сіті можуть виникнути аналогічні проблемні питання.

Аналізуючи встановлені Законом істотні умови договору про неконкурентність, можна дійти висновку, що ідея законодавця полягала у встановленні збалансованих обмежень для сторін договору: щодо строку зобов'язання, території його дії, переліку видів діяльності які вважаться конкуруючою та/або осіб які здійснюють таку діяльність, переліку конкурентних дій.

І якщо щодо такої істотної умови договору як строк зобов'язання - прямо зазначено його граничну межу у дванадцять місяців, то умови щодо території дії зобов'язання та переліку видів діяльності, осіб які її здійснюють, переліку конкурентних дій – створюють середовище для зловживання резидентом Дія Сіті, що у тому числі можуть порушувати принцип «non bis in idem».

У свою чергу аналізуючи істотні умови договору про нерозголошення можна зробити висновок, що законодавець прагнув захистити інтереси резидента Дія Сіті. Договір про нерозголошення можна укласти з особою яка ще не набула статусу «фахівця» у розумінні Закону, також договір не обмежується конкретним граничним строком зобов'язання та колом інформації на яку поширюється зобов'язання про нерозголошення.

На основі аналізу положень законодавства про правовий режим Дія Сіті викладених у тексті, можна зробити висновок про існування тенденції до розмивання меж між договорами про нерозголошення та договорами про

утримання від вчинення конкурентних дій. Це явище проявляється у кількох аспектах:

– перехресність зобов'язань – договори про неконкуренцію можуть включати положення, які дублюють або прямо переплітаються із заборонаю розголошення конфіденційної інформації;

– відсутність часових і територіальних меж у договорі про нерозголошення – договори про нерозголошення не мають встановлених законом обмежень щодо строку дії чи географічного поширення зобов'язань. Це надає договорам про нерозголошення значно ширший обсяг дії порівняно з договорами про неконкуренцію, де законодавством передбачено максимальний строк у 12 місяців та можливість визначення територіальної юрисдикції. У зв'язку з цим договір про нерозголошення може використовуватись як спосіб обходу обмежень, встановлених для договорів про неконкуренцію;

– зміщення акценту з нерозголошення до заборони використання – у сучасній практиці договори про нерозголошення нерідко містять положення, які забороняють не лише розголошувати конфіденційну інформацію, але й використовувати її в інтересах третіх осіб чи навіть для власної діяльності. Це наближає договори про нерозголошення до договорів про неконкуренцію, що традиційно мають на меті запобігти використанню знань, отриманих у процесі роботи, для створення конкуренції;

– широкий обсяг інформації у договорах про нерозголошення – такі договори можуть охоплювати навіть загальновідому чи загальнодоступну інформацію, тоді як договір про неконкуренцію зазвичай передбачає хочаб орієнтовний перелік конкурентних дій. Розмиття меж тут виникає через можливість тлумачити поняття конфіденційної інформації дуже широко, включаючи відомості, які в іншому випадку не підпадали б під захист договору про неконкуренцію;

– відсутність компенсаційного механізму в договорах про нерозголошення – такі договори не обов'язково є відплатними, тоді як договори про неконкуренцію завжди передбачають компенсацію. Відсутність чіткої фінансової винагороди за договором про нерозголошення може створювати ілюзію меншого обсягу зобов'язань, хоча насправді вони можуть накладати більш суворі обмеження, ніж договір про неконкуренцію.

Таким чином, розмивання меж між цими двома видами договорів породжує ризики для обох сторін. Для роботодавців – резидентів Дія Сіті це може бути пов'язано із правовими спорами та оскарженням умов договорів у суді, тоді як для працівників – із надмірним обмеженням свободи дій після завершення співпраці. Для уникнення цих проблем необхідним є чітке розмежування умов договору про нерозголошення та договорів про неконкуренцію, а також розробка єдиних стандартів і критеріїв для їх правозастосування.

Перспективою подальших розвідок у цьому напрямі є вирішення проблеми внесення відповідних змін до законодавства. Закон закріплює принцип стабільності, згідно якого протягом 25 років з моменту внесення інформації в реєстр Дія Сіті запису про першого резидента держава гарантує чинність правового режиму, стабільність його умов, додержання прав і законних інтересів як резидентів так і фахівців, що ускладнює або унеможлиблює можливість реформування.

Література

1. Про стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні: Закон України від 15.07.2021 № 1667-IX. *Голос України*, 13.08.2021, № 153. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1667-20/conv#n23> (дата звернення: 15.12.2024). 2. Огоновський О. Р. Обов'язки конфіденціала за договором про нерозголошення. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*, 2024, № 1(81), с. 213–219. 3. Філюк О. С. Правовий аналіз договору про нерозголошення комерційної інформації. *Аналітично-порівняльне правознавство*, 2024, № 5, с. 245–248. 4. Sockin, Jason, Sojourner, Aaron J., Starr, Evan. Non-Disclosure Agreements and Externalities from Silence. *Upjohn Institute Working Paper*, 22–360, 18 January 2024. Available at SSRN: <https://ssrn.com/abstract=3900285> or <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.3900285>. 5. Hrdu, Camilla Alexandra, Seaman, Christopher B. Beyond Trade Secrecy: Confidentiality Agreements That Act Like Noncompetes. *Yale Law Journal*, 2024, Vol. 133, p. 669. Available at SSRN: <https://ssrn.com/abstract=4384661> or <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.4384661>. 6. Шумило М. М. Договір про неконкуренцію (заборону конкуренції) в трудовому праві. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*, 2022, № 70, с. 253–261. 7. Гура М. В. Місце договору про нерозголошення конфіденційної інформації в системі правочинів. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна, серія «Право»*, 2024, вип. 37, с. 112–118. DOI: <https://doi.org/10.26565/2075-1834-2024-37-12>. 8. Піддубна В. Ф., Явор О. А., Рубан О. О. Договір про неконкуренцію (NCA): окремі правові аспекти. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*, 2023, № 78, с. 286–291.